

ligefrem er et Led af de Straffe, som anvendes imod Skolelærerne, taler den udtryffeligt om at kalde Skolelæreren hen i Skolecommissionsion. Skolecommissionsionen faaer altsaa et Paalæg om at give Læreren en Tilretteviisning, og den indfinder sig da i Skolestuen under Skoletiden, da Børnene ere tilstede, og meddeler der Skolelæreren denne Tilretteviisning. Den har formodentlig ikke meent noget videre Dindt dermed, men det er dog et ganske mærkværdigt Feilgreb, at Folk, der ville have med Skolegjerning at gjøre, falde paa at give Skolelæreren en Embedstilretteviisning i hans Skolebørns Paahør; man kan ikke undre sig over, om Blodet i et saadant Dieblif maatte rulle lidt raskere end sædvanligt gennem Skolelæreren's Arer. Hvorledes dette nu end gik til eller ikke, modtog Skolelæreren sin Tilretteviisning og remonstrerede ikke derimod, men efterat han havde modtaget den og, saavidt mig bekjendt, endog takket sine Foresatte for, at denne Sag dermed var bilagt, kom der et Ordskifte — jeg veed ikke paa hvilken Maade eller hvorover —, under hvilket der fremkom det Curiosum, at Ministeriets Skrivelse paa en eller anden Maade blev skiftet mellem Præstens og Læreren's Hænder, saaledes at hver af dem fik et Stykke deraf. Dette er jo i en ganske mærkværdig Grad Bagateller, men — det foregik i Foraaret 1869 — paa Grund af denne lille bitte Ubetydelighed, som da var foregaaet, og som Skolecommissionsionen selv havde givet den forfærdeligste Anledning til ved et saadant Feilgreb som det, at den havde givet Tilretteviisningen i Skolen og i Børnenes Overværelse, indgav Skolecommissionsionen et halvt Aar efter, den 11te October 1869, en Indstilling til Ministeriet med Klage over Skolelæreren paa Grund af udviist Dpætfighed, hvortil der var føiet en Bemærkning om Mangel paa Disciplin i hans Skole, og Følgen af denne Indstilling var, at Ministeriet den 6te December forrige Aar meddeelte ham hans Afsted uden Pension. Der staaer i Ministeriets Resolution, at Ministeriet resolverer, at

paa Grund af den Dpætfighed, han har udviist imod sine Foresatte, og den utilfredsstillende Tilstand, hvori hans Skole befindes i disciplinair Henseende, bør han fjernes fra Embedet, og han bliver herved at entledige fra Begyndelsen af det kommende — det vil nu sige det indeværende — Aar. Der er herved at bemærke, at de Grunde, hvorfor han er affædiget, og det uden Pension, ere for det Første Dpætfighed — som bestod i den Bagatel, jeg har nævnt, og som virkelig næsten var for latterlig til at omtales, naar det ikke var, fordi den i Gjerningen var bleven til en saa stor Ting — og for det Andet Mangel paa Disciplin i Skolen. Det er naturligt vanskeligt for en Udenforstaaende at have nogen bestemt Mening herom, og jeg maa gjøre den Bemærkning, at af samtlige de Personer, hvis Forhold jeg her berører, er der, mig bevidst, ikke en Eneste, jeg kjender personlig, saaledes at jeg ikke kan have noget umiddelbart Kjendskab til Forholdet i den her omtalte Skole eller til Skolelæreren; men tager man i Betragtning, at Skolelæreren har virket i 18 Aar i den Skolegjerning, hvori han var, og at der fra et Antal af 42 bosiddende Mænd, Fædre til Børn i hans Skole, er givet en Erklæring med Hensyn til Børnenes Tilstand i Skolen, hvori der bliver angivet — jeg kan ikke nægte mig den Fornøielse, at oplæse et Par Ord deraf —: „Saamange af os, der have besøgt ham ved hans Skolegjerning, have stedse forundret os over at see Børnenes milde og glade Ansigt i Forbindelse med en mageløs Orden og en glad Lydighed ved hans mindste Vink, saa et Blik af ham kunde bringe baade Glæde og Taarer i deres Dine — saa, maa han endvige for sine saa Sjendens Eftertræbelser, skal han medbringe det Vidnesbyrd herfra, at vi altid ville bevare ham i glad og taknemmelig Erindring, ligesom han skal staae som et Mønster for Lærere ved den mageløse Kjærlighed og Disciplin, hvormed han har ledet Skolen, og som har baaret velsignede Frugter“. Man kan ikke godt tænke sig et fyldigere Vidnes-